

**ОДЕСЬКИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ
ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**

**НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
ПРИ ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ**

**ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ:
ТРАДИЦІЇ, ІННОВАЦІЇ, ГЛОБАЛЬНІ ТРЕНДИ**

*Матеріали
Всеукраїнської науково-практичної конференції
за міжнародною участю*

11 жовтня 2019 року

УДК 35(477)(06)
П 88

Редакційна колегія:

Іжа М. М. – д.політ.н., проф.
Ахламов А. Г. – д.е.н., проф.
Безверхнюк Т. М. – д.держ.упр., проф.
Давтян С. Г. – к.держ.упр., доц.
Колісніченко Н. М. – к. держ.упр., доц.
Красностанова Н. Е. – к.е.н., доц.
Кривцова В. М. – к.і.н., доц.
Марущак В. П. – д.держ.упр., проф.
Пахомова Т. І. – д.держ.упр., проф.
Пігарєв Ю. Б. – к.ф.-м.н., доц.
Попов М.П. – к.держ.упр., доц.
Попов С. А. – д.держ.упр., проф.
Приходченко Л. Л. – д.держ.упр., проф.

Рекомендовано до друку Вченою радою
ОРІДУ НАДУ при Президентіві України.
Протокол № 239/8-12 від 12 вересня 2019 року

П 88 Публічне управління: традиції, інновації, глобальні тренди : матеріали
Всеукраїнської наук.-практ. конф. за міжнар. участю. 11 жов. 2019 р. – Одеса :
ОРІДУ НАДУ, 2019. – 324 с.

Матеріали публікуються в авторській редакції

© ОРІДУ НАДУ
при Президентіві України, 2019.

затримок, митне оформлення товарів, що у свою чергу стимулюватиме інвестиції, які ведуть до економічного зростання держави.

З боку митниці відбувається свого роду процес «підтримки» (аутсорсингу), в процесі якого виявляються слабкі сторони трейдера та надаються рекомендації щодо їх усунення, сам суб'єкт починає розглядати дотримання правил як невід'ємну частину своїх комерційних цілей, покращення внутрішніх систем означитиме, що помилки у майбутньому менш вірогідні, відносини між суб'єктами ЗЕД та митницею можуть розвиватися як партнерські та відбувається відмова від традиційно «антагоністичного» підходу, і, безперечно, міжнародна торгівля у цілому отримує відповідні переваги.

Актуальним є питання того, що у реаліях нашого часу неможливо стовідсотково застосувати інструмент митного пост-аудиту. З цим можна частково погодитись. Водночас, згідно принципу Парето, на 20% компаній припадає 80% бюджетних надходжень. Дані суб'єкти, як правило, є великими компаніями із високими стандартами обліку, які найбільше підходять для процедур митного пост-аудиту. Втім не лише до них може застосовуватись даний інструмент контролю, середні та малі підприємства із належними системами обліку також придатні для пост-митного аудиту. Втім, на наше глибоке переконання, у нього є і обмеження. Деякі країни мають значний рівень неформальної торгівлі, який характеризується неналежними, або взагалі відсутністю систем бухгалтерського обліку, торгівлю на основі готівкових розрахунків і відсутністю постійного місцезнаходження підприємства, власних виробничих потужностей. Для таких суб'єктів митний пост-аудит – не найбільш практичний інструмент контролю. Проблемами тут можуть виступати пошук приміщень суб'єкта у випадку необхідності проведення перевірки за його місцезнаходженням, у таких підприємств частіше відсутні структуровані системи обліку, відсутні відповідні книги обліку чи записи тощо. Саме щодо таких підприємств, перевірка в безпосередньо в момент проведення митного оформлення чи митного контролю може становити собою єдину реальну можливість проведення контролю, який повинен бути націлений на використання методів управління ризиками. Втім митниця повинна заохочувати дотримання суб'єктами зовнішньої торгівлі митних правил, що у свою чергу сприятиме тому, що підприємства, які працюють у неформальному секторі отримують можливість формалізувати свої процедури та отримати усі переваги прозорого ведення бізнесу.

Список використаних джерел.

1. Міжнародна конвенція про спрощення і гармонізацію митних процедур від 18.05.1973 // Офіційний вісник України. – 2011 р. – № 71, / № 18. – 2011. – ст. 727 /, стор. 244. – стаття 2711. – код акту 58245/2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/MU73025.html
2. Рамкові стандарти безпеки і спрощення світової торгівлі Всесвітньої митної організації [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.customs.gov.ua/dmsu/control/uk/doccatalog/list?currDir=302900>

ЧІСТЯКОВА ІРИНА МИКОЛАЇВНА

*завідуюча кафедри «Міжнародних відносин та права»
Одеського національного політехнічного університету, к.філос.н., доцент*

ОСОБЛИВОСТІ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАХИСТУ ПРАВ ТА СВОБОД ЛЮДИНИ В США

Традиційно, в уявленні більшості українців, Сполучені Штати Америки є країною з високим рівнем захисту прав людини. І дійсно, «Білль про права» та Конституція США гарантують широкий спектр прав, еквівалентних правам, закріпленим в міжнародному праві, зокрема ті, які пов'язані з політичними і громадянськими свободами.

Крім цього, Верховний суд США визначив основні права, прямо не зазначені в Конституції США, такі як презумпція невинуватості в кримінальному процесі та свобода пересування.

Також, судова система США надає засоби захисту людям, чії конституційні права були порушені.

Конгрес США приймає закони, які захищають конституційні права і надають засоби захисту жертвам порушень прав людини, коли судові справи можуть бути занадто дорогими або складними.

Найбільш важливими з цих внутрішніх законів є ті, які забороняють дискримінацію, в тому числі дискримінацію за ознакою раси, статі, релігії тощо.

Разом з тим, Конституція США, забезпечуючи надійний захист цивільних і політичних прав, не визнає економічні, соціальні і культурні права, гарантовані міжнародно-правовими угодами.

Такі права, як право на освіту, можна знайти в деяких федеральних законах; інші, такі як право на достатній життєвий рівень, включаючи харчування, дах і медичне обслуговування, не були визнані в якості гарантованих прав.

Оскільки економічні, соціальні і культурні проблеми не розглядаються як права, якими користуються всі, держава може позбавляти людей права на участь в соціальній програмі, якщо вони не допускають дискримінації за забороненими ознаками, таким, наприклад, як раса.

На сьогодні, Сполучені Штати Америки, на відміну від багатьох інших країн світу, не ратифікували більшість основних договорів з прав людини.

Зокрема, на сьогодні Сполучені Штати Америки не ратифікували:

- Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права (1966 р.), який є частиною Міжнародного билля про права людини та єдиним документом, що вимагає від урядів заохочувати і захищати такі права, як охорона здоров'я, право на освіту, право на соціальний захист і достатній рівень життя для всіх людей.

МПЕСКП був ратифікований більш ніж в 150 країнах. Президент Дж. Картер підписав Пакт в 1977 році.

- Конвенцію про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок (1979 р.) - міжнародну угоду, спрямовану на поліпшення становища жінок.

CEDAW було ратифіковано 185 країнами. Хоча президент Дж. Картер підписав CEDAW в 1980 році, сьогодні Сполучені Штати є єдиною промислово розвинутою країною, яка не ратифікувала договір.

- Конвенцію про права дитини (1989 р.), що покликана забезпечити захист дітей від фізичного та психологічного насильства і небезпечної роботи, а також надання їм права на безкоштовну початкову освіту.

Конвенція про права дитини була ратифікована 193 країнами, що робить її однією з найбільш широко прийнятих конвенцій.

Президент Б. Клінтон підписав КНР в 1995 році, але Сполучені Штати ще не ратифікували її, і це одна з двох країн в світі, яка цього не зробила.

- Конвенцію про права інвалідів (2006 р.). КРІ є першою глобальною конвенцією, яка конкретно стосується прав людини інвалідів.

Президент Б. Обама підписав договір в 2009 році, але Сполучені Штати ще не ратифікували його.

- Міжнародну конвенцію про захист прав всіх трудящих-мігрантів і членів їх сімей (1990 р.). Конвенція захищає трудящих-мігрантів і членів їхніх родин від жорстокого і нелюдського поводження в країнах, де вони працюють. Жодна промислово розвинена країна, що приймає мігрантів, включно зі Сполученими Штатами, не підписала цей договір.

- Римський статут Міжнародного кримінального суду (1998 р.), відповідно до положень якого проводяться судові процеси над особами, обвинувачуваними в геноциді, військових злочинах і злочинах проти людяності, коли немає іншого шляху до правосуддя.

146 країн підписали МКС, в тому числі США. У 2002 році президент Дж. Буш заявив, що Сполучені Штати не мають наміру бути пов'язаними своїм підписом з Римським статутом і, відповідно, не будуть його ратифікувати [1].

Експерти пов'язують таку ситуацію ще з періодом холодної війни, специфікою тогочасної зовнішньої політики, протистоянням США та СРСР, до того ж США мало і внутрішні причини для відмови в ратифікації деяких міжнародно-правових норм.

Зокрема, наявність на федеральному рівні правових актів, відповідно до яких законодавчо закріплювалася дискримінація на расовому ґрунті (зокрема, Закон Джима Кроу [1].

На сучасний стан політики в галузі забезпечення прав людини в США значний вплив справили події 11 вересня 2001 року, та, зокрема, прийняття Закону «Патріот», який запровадив ряд правових норм, що значно звузили права американців в галузі прав та свобод громадян.

Так, після подій 11 вересня 2001 року, виконавча влада, у великих масштабах, використовувала програми, які збирають метадані за внутрішніми телефонами (особи абонентів, вхідні та вихідні дзвінки, їх тривалість), проводила інші перевірки. Ці програми призвели до безпрецедентних порушень недоторканності приватного життя американців [2].

Більше того, зараз в США активно дискутується проблема, що пов'язана з використанням систем розпізнавання обличчя, оскільки її запровадження повністю позбавить американців права на приватність.[3]

Таким чином, не зважаючи на попередні здобутки США в галузі захисту прав людини, чинне законодавство потребує лібералізації правових норм в окремих випадках та ратифікації вищезначених норм міжнародного права.

Список використаних джерел.

1. Human Rights and the United States URL: http://www.theadvocatesforhumanrights.org/human_rights_and_the_united_states (last accessed: 23/09/2019).

2. The History and Future of Mass Metadata Surveillance, JUNE 11, 2019 URL:<https://www.pogo.org/analysis/2019/06/the-history-and-future-of-mass-metadata-surveillance/> (last accessed: 23/09/2019).

3. Facing the Future of Surveillance, URL: <https://www.pogo.org/report/2019/03/facing-the-future-of-surveillance/> (last accessed: 23/09/2019).

ЯНЮК СЕРГІЙ ВАСИЛЬОВИЧ

*аспірант ОРІДУ НАДУ при Президентові України,
начальник кафедри Військової академії (м. Одеса)*

МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ТА МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ В АСПЕКТІ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОБОРОНИ УКРАЇНИ

В сучасній вітчизняній науці державного управління здебільшого проводяться дослідження щодо механізмів державного управління в різних сферах та галузях. Механізми державного регулювання розглядаються в контексті вирішення соціально-економічних питань розвитку держави або регіону. [1]

Механізми державного управління розуміють як «способи розв'язання суперечностей явища чи процесу в державному управлінні, основоположних принципах, цільовій орієнтації, функціональній діяльності з використанням відповідних форм і методів управління».

Серед наукових доробок слід виділити класифікацію розроблену І.В. Колупаєвою (І.В. Колупаєва, 2016) на основі морфологічного аналізу, присвячену механізму державного управління, яка дозволила узагальнити визначення поняття «механізм державного управління». [2] Вона вибрала визначення за різними авторами, зокрема: